

Tết Đoan ngọ mồng năm tháng Năm, nhà Trời có giỗ.

Ngọc Hoàng mở yến tiệc linh đình. Đèn nến lung linh sáng rực. Trăng sao cũng đến góp ánh sáng. Các tiên nữ áo tím, áo xanh, áo hồng thướt tha múa lượn. Cả Thiên đình rực rỡ, kì ảo. Các thần linh dập diu, đồng nghệt. Trống chiêng rộn ràng. Ôn ào lời chúc tụng.

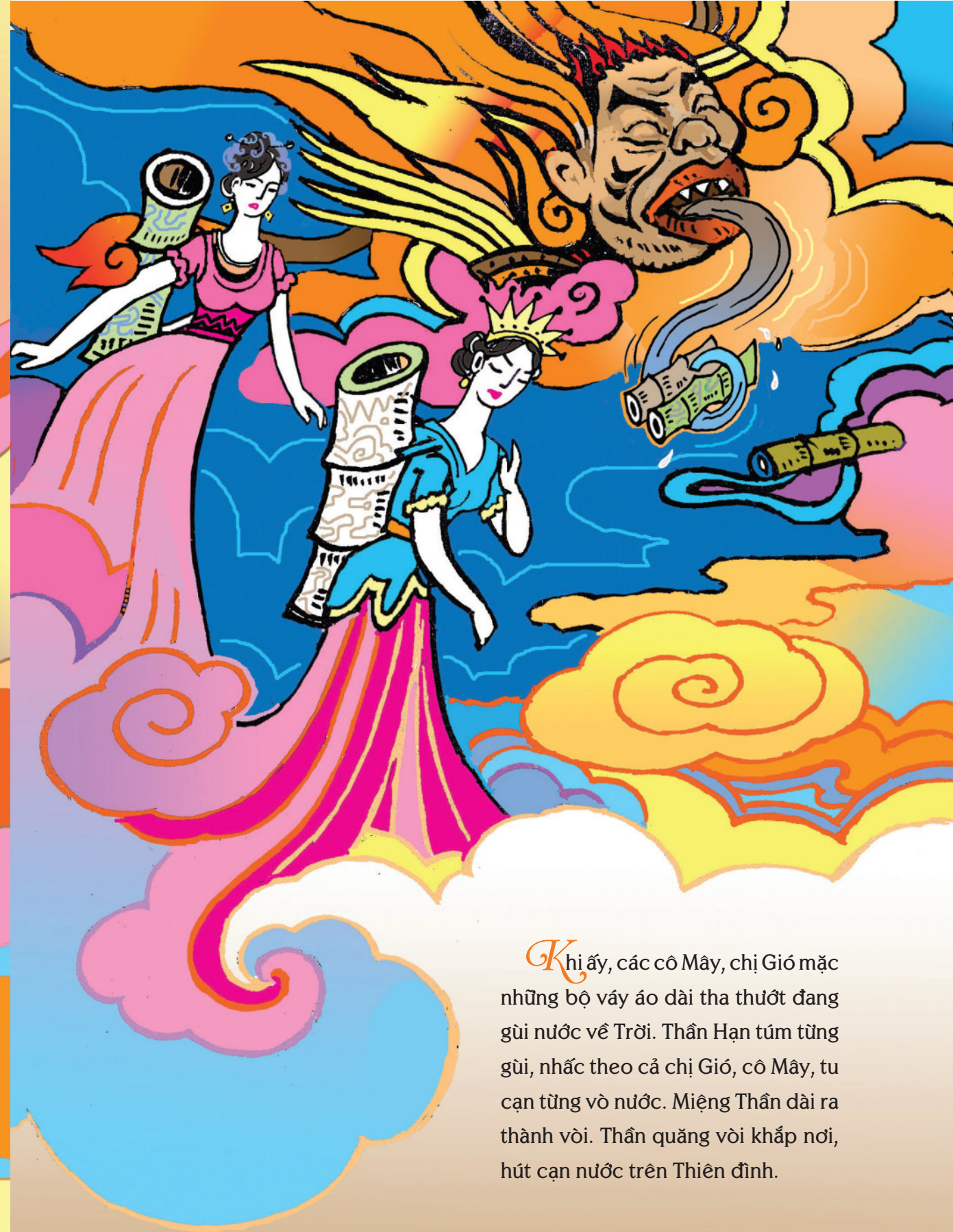
Trong hàng ngàn khách dự tiệc, có hai vị thần đặc biệt, tính nết khác nhau, hình dạng cũng khác nhau. Đó là THẦN HẠN và THẦN LỤT. Thần Hận cao kều, gầy rạc như cây sào, mặt choắt, tóc lộn xoắn đỏ, mắt lồi, hắt ra những tia sáng sắc lạnh như mảnh thủy tinh vỡ. Thần Lụt thì lùn tè, mắt húp híp, lúc nào cũng như đang buồn ngủ, bụng tròn ửng, rỉ nước. Thần giường cặp mắt húp híp nhìn các tiên nữ đang múa lượn.

Thần Lựt có vẻ mê đắm nàng tiên xinh đẹp nhất buổi tiệc. Thần Lựt hỏi Thần Hận: “Nàng ở đâu ra mà xinh đẹp thế?” “Nó là con gái út của ta đấy.” Thần Hận trả lời. “Thần có thể rước nàng về làm vợ được không? Thần sẽ hết lòng cung phụng nàng...” “Rất nhiều thần cũng đã đến xin cầu hôn. Nhưng ta còn bận rất nhiều việc, chưa tính được chuyện này cho con...”

Để lấy lòng Thần Hận, Thần Lựt ra các bàn tiệc, vớ những bình rượu về tiếp Thần Hận. Thần Hận uống hết bình này tới bình khác rồi say khướt. Các chân tóc của Thần Hận bốc cháy thành những tia lửa. Lòng mày cũng bốc lên thành lửa. Đôi tay thần vươn ra, thành đôi cánh lửa. Cả người Thần hóa đám cháy lớn.

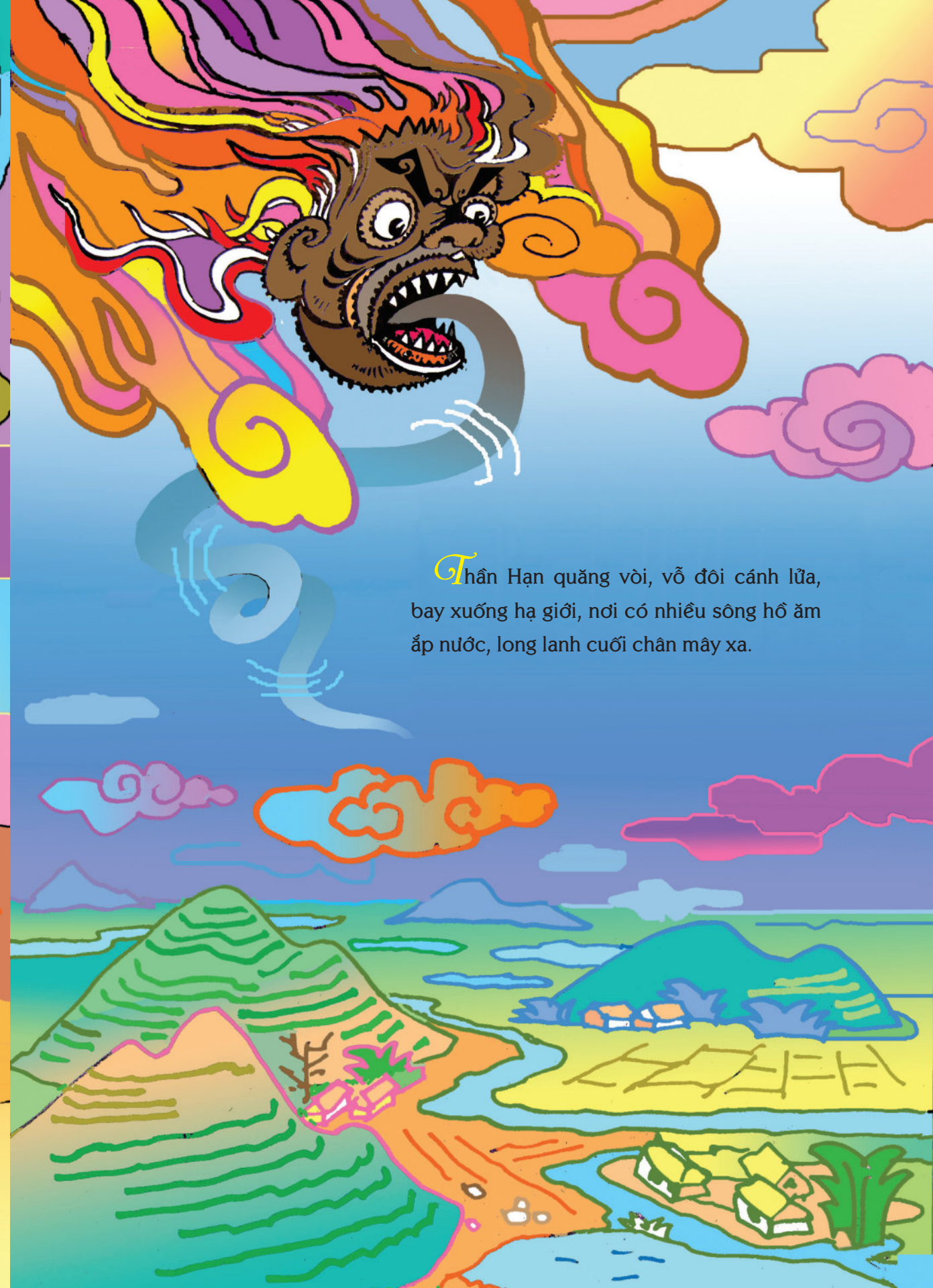

*K*hi ấy, các cô Mây, chị Gió mặc những bộ váy áo dài tha thướt đang gùi nước về Trời. Thần Hận túm từng gùi, nhắc theo cả chị Gió, cô Mây, tu cạn từng vò nước. Miệng Thần dài ra thành vòi. Thần quăng vòi khắp nơi, hút cạn nước trên Thiên đình.

Bàn tiệc ngổn ngang cốc chén vỡ. Các thần
linh sợ hãi. Ngọc Hoàng nổi giận. Nhưng Thần Hạng
đã phát điên. Thần không còn sợ hãi điều gì nữa.
Cả Thiên đình tan hoang. Không còn một giọt nước.

Thần Hạng quăng vòi, vỗ đôi cánh lửa,
bay xuống hạ giới, nơi có nhiều sông hồ ấm
ấp nước, long lanh cuối chân mây xa.

Thần Hận bay lượn trên vùng đất khô cằn,
tiêu điều. Thần lướt đến đâu sông suối cạn kiệt
đến đó. Thần nhìn về phía xa vời vợi. Nơi ấy
có một dải xanh mát bóng tre và ruộng đồng.
Đó là làng quê với con sông Kinh Thầy lấp lánh
ánh bạc. Thần quăng vôi lao tới làng xa.

